

Entrevista al capellà Jesús López

“Sóc una veu que clama en el desert”

La mort de Joan Pau I continua envoltada de misteri. Aquests dies la família d'Albino Luciani ha declarat que el Papa no va morir al llit. Hem entrevistat l'autor de *Se pedirá cuenta*, que ha investigat a fons aquest episodi negre de l'Església.

El capellà Jesús López Sáez ha escrit un llibre amb títol evangèlic, *Se pedirá cuenta* (Lc. 11,15), on defensa la tesi que el papa Joan Pau I va morir emmetzinat. No és el primer llibre a favor d'aquesta idea que es publica, però fins ara cap dels volums editats portava la firma d'una sotana. Jesús López sap què vol dir això, i per això es considera "una veu que clama en el desert". El desert, en aquest cas, serien les dunes que les jerarquies de l'església catòlica aixequen al seu voltant, en un intent d'emmudir els seus clams.

López Sáez, nascut el 12-4-44, a Aldeaseca de Arévalo (Ávila), està convençut que el llibre és un document irrefutable que deixa al descobert la complicitat de diverses dignitats vaticanes en un cas criminal i no admet que la seva sigui l'actitud d'un il·luminat. Exhibeix una tremenda vocació pel martiri i no s'està d'insistir en totes les dificultats que la publicació del volum li costarà, potser amb vocació de ser un nou Savonarola.

El llibre s'ha publicat sense llicència eclesiàstica i, encara que diu que això no el preocupa, s'afanya a explicar-ho: Jo vaig advertir el bisbe d'Àvila que la demanava per consell d'un bisbe amic meu [el nom del qual es reserva], però que fos quina fos la resolució no em faria enrere. De fet, era una manera de presentar el llibre a l'església, oficialment. Però no tenia cap esperança que me la donessin, sobretot perquè sabia que ho havien de consultar amb el nunci; en fi, que l'afer havia d'arribar fins al Vaticà". En la nota d'negatòria, el bisbe deia que el llibre podia tenir efectes nocius per a les comunitats cristianes i exhortava López Sáez a abstenir-se de publicar-lo, encara que s'hi afegia que, com que es tracta d'un text històric i no doctrinal, la llicència no era ne-

cessària. "També van avisar l'editor, dient-li que punxaria, que no era un assumpte actual. Ara, l'editor ja en prepara la segona edició", insisteix López Sáez en la seves declaracions a EL TEMPS.

JESUS LOPEZ SAEZ SE PEDIRA CUENTA



Muerte y figura
de Juan Pablo I

Tratado
de Teología

CRICENES

DES DE PANAMÀ

"El que de veritat té efectes nocius és l'escandalós encobriment d'un cas com aquest. La prova que les jerarquies s'han preocupat és que el llibre va donar moltes voltes, abans de ser publicat i tot. El novembre ja circulava per la conferència episcopal i, pel que he sabut, hi va arribar via Panamà. Ja veurà: jo vaig donar-lo al bisbe Magraz en unencontre que vam tenir a l'aeroport de Barajas. És curiós que diguin que no té actualitat i que s'hi prenguessin tant d'interès, de Panamà a Madrid".

L'obsessió de López Sáez amb el papa Luciani no és nova d'ara. Fa cinc anys ja va publicar un article a la revista catòlica *Vida Nueva* defensant les mateixes coses. "La repressió va ser dura de veritat. L'aleshores director de la revista, Pedro M. Lamet, va publicar-lo sense demanar permís. I al cap de poc es van veure obligats a publicar un article, com si fos de la mateixa revista, carregant contra mi. Tingui en compte que allò em va costar el càrrec, em van destituir com a responsable de la Catequesi d'Adults del Secretariat Nacional de Catequesi. Jo els vaig avisar que ni que em costés el lloc no em retractaria ni deixaria d'insistir-hi. I així va ser".

El capellà, que exerceix a Madrid des de fa 21 anys, entén que el seu és un acte "d'amor a l'església", tot i que no s'està d'acusar qui calgui: "Aquí hi ha grans responsabilitats, i el llibre és un intent de promoure la purificació del temple, habitat per mercaders. I es tracta de fer justícia amb Joan Pau I. Luciani és una llum que

no es pot cobrir amb el mesuró, encara que aquest sigui vaticà. Hi ha una responsabilitat compartida, però amb noms i cognoms, encara que no vull entrar a quantificar-la". Amb tot, no descarta la possibilitat que l'actual papa emprengui accions per esclarir l'afer tot i estar convençut que és molt improbable que passi. Per això demana l'exhumació del cadàver d'Albino Luciani i que es practiqui l'autòpsia. Encara que sap perfectament que el més probable és que es parli d'ell com "d'aquest capellà tocat de l'ala". "L'evangeli ja parla d'una veu que clama en el desert i només que fos per això ja valdria la pena el que he fet. Si, a més, aquesta veu és escoltada aquí i allà, molt millor. Però en tinc prou amb quedar tranquil de consciència".

—No s'acaba d'entendre que acusi les autoritats vaticanes d'haver comès un crim i que en faci còmplice Joan Pau II, ni que sigui per omissió, i no abandoni l'església.

—Miri, els que sobren són uns altres.

Que se'n vagin ells. Jo no hi sobro, al contrari: faig un servei a l'església. Encara que com més amunt menys ho entenen, jo estic al meu lloc. I disposat a sofrir-ne les conseqüències, la marginació. Quan va aparèixer l'article a *Vida Nueva* ja em va tocar ser apartat, em vaig quedar sense nòmina, o sigui que ara visc de la comunitat a la qual pertanyo, l'Asociación de Fieles Comunidad de Ayala.

Des que el llibre va aparèixer, el capellà Jesús López no para de rebre telefonades de periodistes de tot l'estat espanyol que el reclamen a les emissores de ràdio i als estudis de televisió. Però ell assegura que no el mou cap afany de notorietat, que en

la seva actitud no hi ha vanitat ni voluntat de protagonisme sinó un acte sincer que li porta molts maldecaps.

CONFIAT EN UN TESTIMONI MISTERIÓS

"Aquesta acusació ja me la va fer, quan l'article de la revista *Vida Nueva*, el secretari de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal en aquell moment, l'actual bisbe de Badajoz, Antonio Montero. Ja veurà: hi ha una altra dignitat vaticana que ha escrit una carta molt reveladora, explicant com Luciani se li va confiar. Aquest home sap molt bé quins eren els canvis que pensava fer a la cúria. Però aquesta altíssima personalitat va permetre que la carta es fes pública (en un llibre del venecià Camilo Bassoto) sense la seva firma. Això és por. ¿Sap què en penso, d'aquestes acusacions de voler protagonisme? Li ho diré: més aviat fa falta molt més protagonisme, per exemple el d'aquesta persona, per tal de superar la por. I si hi ha por, vol dir que hi ha repressió. ¿Oï que m'entén?" Però ell mateix no pot revelar el nom d'aquest misteriós personatge. "Ara per ara no entinc la confirmació, vull dir que tinc les meves sospites de qui podria ser i fins i tot m'hi he posat en contacte a través d'una tercera persona, però [vacil·la una estona llarga] prefereixo no dir cap nom, perquè hauré d'esperar, que sigui el moment oportú, vull dir, que tingui una confirmació d'aquesta sospita, encara que m'atreveixo a dir que, de fet, és quasi segur que la persona en qui jo penso sigui

Les raons que fan creure en una conspiració

Aquestes són algunes de les afirmacions més importants de la tesi que defensa el llibre de López Sáez, la majoria de les quals coincideixen amb les del llibre de David Yallop, *En nombre de Dios* (Ed. Planeta, Barcelona, 1984), del qual el capellà madrileny ha fet servir –i així ho cita– precisament la traducció espanyola, sense remetre's a l'original.

–Luciani vol canviar la cúria i ho anuncia al cardenal Villot el dia abans de morir.

–Els embalsamadors i el comunicat oficial donen diferents hores de la mort.

–Luciani estava molt bé de salut, un infart era improbable; i no va mostrar els símptomes propis de dolor. A més, no era persona de vida opípara, bevedor, fumador ni res que sigui favorable a les cardiopaties. A més, era un home de muntanya, de salut molt forta.

–Després de la seva mort hi ha un seguit de morts violentes (el magistrat Emilio Alessandrini, que investigava el Banco Ambrosiano; el periodista Pecarelli, penedit de la lògia P2; el fiscal Ambrosoli i els banquers Calvi i Sindona). Entre les últimes defuncions que esmenta i la del papa passen cinc anys.

–Els embolics de Marcinkus amb personatges mafiosos podien quedar al descobert i la màfia i la lògia P2 ho van voler evitar carregant-se qui fos, inclòs el papa Joan Pau I.

–Hi ha fets que proven que es produeixen conspiracions al Vaticà: la que va haver-hi contra Lleó X, el 1517, l'atemptat contra Joan Pau II, amb la curiosa trama búlgara i els serveis secrets de molts països i la màfia implicats, tot ben embolicat. ¡I embolica que fa fort!

realment l'autor d'aquesta carta". A la segona edició del seu llibre, López Sáez hi incorporarà, en l'apèndix, aquest document sense firma l'autenticitat del qual és per ara impossible de comprovar.

López Sáez assegura que no abandonarà, que continuarà "investigant i aportant la llum que faci falta. No ho penso deixar de cap manera, això està més viu que mai". I ensenya un article aparegut al butlletí del Centro Papa Luciani, amb seu a Itàlia, on s'informa que els bisbes brasilers han demanat a Wojtyła la beatificació del de Venècia, el nou de juny de l'any passat. I torna a insistir en les pres-



Líder d'una parròquia flotant

Jesús López Sáez dirigeix des de fa disset anys la Comunidad de Ayala, un grup que es va constituir en associació reconeguda pel Ministeri de Justícia el 1987. El nom ve de quan van començar, a la parròquia del Cristo de la Salud, del carrer d'Ayala de Madrid, encara que ara tenen la seu al també madrileny carrer de Saliente. "Som una comunitat com les primitives, com les de Corint o les d'Efes", diu. Dedicava tot el seu temps a la creació de grups i la comunitat es manté en règim de comunicació de béns, de manera que hi ha les aportacions de tothom, menys d'ell, que no té cap nòmina; és amb aquesta "comunicació de béns" que s'ha pogut pagar els seus viatges a Itàlia i el temps que ha dedicat a escriure el llibre. No té cap dels càrrecs que ocupava ni parròquia (l'última va ser la de la Santíssima Trinidad, al número 2 del carrer de César González Ruano de Madrid). Si es produís cap benefici amb el llibre, seria per a la mateixa comunitat, que López Sáez defineix com "una parròquia flotant que agrupa més de 2.000 persones". Espera que la comunitat no rebi excessives pressions a causa de la publicació del llibre. "perquè quan el bisbe Suquia ens va reconèixer com a organització eclesial enteníem que ens donava la mà en senyal de comunió, com es diu a la carta als Gàlates. Però si fes falta, tots els membres de la Comunitat Ayala estem disposats a sofrir per defensar el papa Luciani".

sions de què diu que és objecte: "Continuaré passi el que passi, encara que això produeix tensions. Encara que em toqui haver de viure a les catacumbes. Li ben asseguro que les catacumbes no em fan cap mena de por, tot al contrari, hi acceptaré molt de gust si aquest és el preu que he de pagar per recollir el mantell que, com Elies, va deixar Joan Pau I, profeta i màrtir de la purificació i renovació de l'església".

Amb mitjons, pantalons, camisa, jersei i americana grisos, aquest capellà aixeca els braços enmig la boirina grisa de l'hivern madrileny per clamar, convençut que el seu llibre és un document irrefutable que deixa al descobert la complicitat de diverses dignitats vaticanes en un cas criminal. I acusa: "un dia, es demanaran comptes".

Quim Goicoechea



"Encara que em toqui viure a les catacumbes, continuaré".

Madrid: Comunidad de Ayala

Asociados para evangelizar

Los cristianos de andar por la vida contemporánea, tienen a la Biblia como libro de familia y, han los acontecimientos del devenir cotidiano como historia de la salvación. Se llaman con distintos nombres según las regiones. En Madrid se les conoce como Asociación Comunidad de Ayala, en Las Palmas como Comunidad de la Palabra, en Tenerife como Asociación Comunidad del Puerto, etc. Son más de 2.000 personas en toda España y Portugal, integradas en más de 50 células de oración, de ellas en Madrid y alrededores. Cada grupo comunitario gira de forma autónoma, aunque comparten los mismos planteamientos y el mismo modelo teológico. Transmisioneros más un espíritu y unas expectativas que una organización, dice su animador, Jesús López, sacerdote beato y coautor de este primer libro contra la vida y el pecado de la comunidad de Ayala.

ORGANIZACIÓN

Los miembros de la Comunidad de Ayala, que se reúnen en grupos de oración, se dedican a la evangelización y al estudio de la Biblia. El grupo de Madrid, que tiene su sede en el número 2 del carrer de César González Ruano, está formado por más de 2.000 personas. Cada grupo comunitario gira de forma autónoma, aunque comparten los mismos planteamientos y el mismo modelo teológico. Transmisioneros más un espíritu y unas expectativas que una organización, dice su animador, Jesús López, sacerdote beato y coautor de este primer libro contra la vida y el pecado de la comunidad de Ayala.

PROFESIONALES

El libro, que se vende en las librerías de la Comunidad de Ayala, está escrito en un lenguaje sencillo y claro, y es el resultado de la experiencia de Jesús López y de los miembros de la Comunidad de Ayala.

papa Luciani

humilitas

I Vescovi del Brasile all'unanimità hanno chiesto a Giovanni Paolo II la beatificazione di Papa Luciani

Il papa polacco ha accettato la richiesta dei vescovi brasiliani di beatificare il papa emerito Giovanni Battista Montini, noto come papa Luciani. La notizia è stata annunciata dal segretario di Stato, cardinale Agostino Casaroli, che ha sottolineato l'importanza di questo gesto per la Chiesa cattolica in Brasile.

Il papa polacco ha accettato la richiesta dei vescovi brasiliani di beatificare il papa emerito Giovanni Battista Montini, noto come papa Luciani. La notizia è stata annunciata dal segretario di Stato, cardinale Agostino Casaroli, che ha sottolineato l'importanza di questo gesto per la Chiesa cattolica in Brasile.





"Luciani va confiar a una altra dignitat vaticana els canvis que volia fer en la cúria".

QUIM GOICOECHEA

Els senyals divins i la il·luminació

El pròleg comença: "En octubre de 1985 publico un artículo sobre la muerte y figura de Juan Pablo I en la revista de información religiosa *Vida Nueva*". El primer capítol comença: "Cuando publico el artículo sobre la muerte y la figura de Juan Pablo I...". El llibre com es veu a cada capítol, és molt personal i amb molt de protagonisme del mateix autor, crida l'atenció sobre diversos fets: el comunicat oficial sobre la mort del papa i els testimonis posteriors segons els quals no estava estirat sinó assegut, que Luciani no tenia el llibre de Kempis a les mans sinó uns papers amb els canvis de la cúria, l'embalsament (sense evisceració i sense fer autòpsia), la salut del Luciani (que considera excel·lent, com si això fos prova que no podia morir d'un infart), les medicines que prenia (anticoagulants) i tot seguit, sense acabar d'explicar quina mena de relació té amb tot plegat però, evidentment, insinuant-ho, dedica els següents capítols al que anomena "els nous merca-

ders" (Marcinkus, la Màfia, els banquers Sindona i Calvi, L. Gelli), a la mort violenta de diverses persones (jutges, fiscals, fins i tot esmenta els casos del general Chiesa i d'Aldo Moro). O sigui, que embolica una troça que ja està ben embolicada, posant al mateix sac la lògia maçònica P2 i els escàndols més recents del país de l'*imbroglio*.

Un estil com aquest només s'explica per l'actitud il·luminada d'aquest home, que confessa a EL TEMPS: "Déu parla de moltes maneres i allò que a molts podrien semblar casualitats és evident que són senyals". I explica aquestes casualitats que ell interpreta com a senyals divines: el pare de López Sáez i Albino Luciani tenen la mateixa data de naixement (17-11-1912); quan surt el seu article a *Vida Nueva* un 4 d'octubre, tocava llegir a les misses el salm 79, que diu: "han entregat el cadàver dels teus servents per menjar dels ocells"; Joan Pau I va morir precisament el dia de Sant Miquel, "i l'arcàngel Miquel lluita amb el diable" (Judes, 9), dis-

putant-se el seu cos; el dia de l'enterrament va ploure sobre Roma, però el ciri pasqual del fèretre no es va apagar i, a més, el difunt vestia el color litúrgic del martiri: el vermell. Com es veu de rigorositat científica, gens ni mica.

El llibre barreja dades diverses, la immensa majoria procedents del llibre de David Yallop que a Espanya va publicar l'editorial Planeta, *En nombre de Dios*, i que l'església considera una novel·la. Basa bona part de les seves afirmacions en "senyals" i cites dels evangelis (la qual cosa serà molt religiosa però, per descomptat, poc científica). I dona, com a document en favor del bon estat de salut del papa i de les seves intencions renovadores... ¡una anàlisi grafològica!

Sense tenir ara en compte les possibilitats que la seva tesi respongui o no a la veritat, que és un assumpte que s'haurà d'aclarir amb el pas del temps, si de debò ocorre, la lectura del volum deixa clar que López Sáez no té cap mena de prova que sostingui la

seva afirmació que el papa Joan Pau I no va tenir una mort natural. Encara que l'hagi omplert de notes a peu de pàgina, la barreja de metodologies diverses sense coherència interna en fa un text gens rigorós i, per descomptat, d'un interès molt relatiu, fora de la passió que hi puguin abocar aquelles persones que, d'entrada, ja hagin pres partit per la teoria que defensa el sacerdot madrileny.

A més, el sentiment de persecució, la presència constant del mateix autor com a víctima, la mescla de testimonis a l'ombra amb passatges de textos religiosos, la necessitat de no donar un nom concret i, per tant, de formular les acusacions de manera vaga i confusa, l'ús de cites i fets esdevinguts posteriorment com a proves de fets anteriors, etc., configuren algunes de les característiques del que l'estudiós nord-americà de la pseudo-ciència Martir Gardner descriu com el caràcter dels anomenats "científics ermitans" i que s'ajusta a allò que uns quants podrien qualificar d'actitud il·luminada